

Column

Johan Heirman

Aftakeling

Balsporten zijn niet mijn ding, niet om ze te bekijken en al helemaal niet om er zelf tijd in te steken. Golf vind ik bijvoorbeeld ook een volkomen oninteressante bezigheid waar u mij nooit op zult betrappen. Toch heb ik nu al een half jaar een golfelleboog. Hoe ik daar aan kwam? Voorbije winter is de kruin van mijn honderd jaar oude Goudreinette (Nederlanders noemen dat Schone van Boskoop) naar beneden gekomen door een overgewicht aan natte sneeuw. Het opruimen van de ravage was geen sinecure, ook al omdat ik jaren voordien een ramblerroos (Paul's Himalayan Musk) bij de aftakelende boom had geplant. Die had zijn armdikke en zwaar bedoornde takken tot helemaal boven in de appelboom geslingerd. Dat gaf een heel mooi effect, maar het zou wel kunnen bijgedragen hebben tot het versnelde verval, en het was alleszins een zwaar karwei om alles netjes verzaagd te krijgen. Een golfelleboog kun je dus krijgen door een kettingzaag te hanteren. Een tenniselleboog trouwens ook. Daar heb ik enkele jaren geleden al eens zes maand mee rond gelopen nadat een uit de kluiten gewassen Spaanse aak was geveld door een winterstorm, en dus niet door tennis te spelen. In het vorige nummer schreef ik al over het nachtelijke ploegwerk van een loonwerker op een akker hoger op de helling. Enkele weken later

stond de mais net boven toen er kort na elkaar drie zware onweders met hoosbuien overheen gingen. Drie keer na elkaar gaf dit aanleiding tot een modderstroom in het straatje, waarbij de rioolkolken helemaal vol met slib kwamen te zitten. In het tuinhuis stond wel 10 cm modder, het kleine vijvertje zit vol, en ook een deel van mijn tuin kwam onder een laag leem te zitten, tjokvol kunstmest en herbicide. Het is nog afwachten wat hiervan op termijn de gevolgen zullen zijn. Het is echter niet de eerste keer dat zoiets gebeurt. De bouwvoor van die akker is een vrij dunne eolische lössafzetting van tijdens de laatste ijstijd. Daar zit een tertiair keivloertje van microkristallijn kwartsiet onder dat nu begint bloot te komen. De betrokken landbouwer laat dus eigenlijk de vruchtbare grond van zijn akker van onder zijn voeten wegspoelen naar het riool. In feite is hij verplicht een 4 m brede erosiewerende grasstrook te behouden onder aan de helling, maar als hij kon zou hij zelfs het asfalt mee ploegen. Naar ik vernam is de terzake bevoegde schepen (wethouder zeggen jullie, geloof ik) echter de veearts van deze landbouwer. Daar moet je geen tekeningetje bij maken. Na deze laatste verwoestende buien, die dus maar weinig aan de verhoging van de grondwaterstand zullen bijgedragen hebben, is er inmiddels geen druppel regen meer gevallen.

Het watertekort dreigt, de verdorrende gazonnetjes mogen niet meer besproeid worden en zelfs mijn moestuin, die normaal altijd wat vochtig blijft door ondiep afstromend grondwater lijdt onder de droogte. Klimaatverandering in volle actie.

Onlangs zaten we op een hete avond begin juli wat te puffen op het terras, toen we verontrustend luid gekraak hoorden. Eén derde van de kruin van onze Jaques Lebel, een andere eeuweling in de tuin, bleek afgeknapt te zijn onder het gewicht van de vele appels (vorig jaar waren er bijna geen, dit jaar des te meer). Mogelijk had, behalve de droogte, ook een aantasting met de super zeldzame, doorgaans als weinig schadelijk beschreven Appelboomkaaszam daar toe bijgedragen. Bij het opruimen van de takken is mijn golfelleboog niet erger geworden. Dat zal er wel mee te maken hebben dat ik 's zomers toch wel wat meer beweeg dan 's winters, wanneer de lange tijd niet gebruikte, ongetrainde spieren gemakkelijker aanleiding geven tot blessures. Niet toegeven aan de neiging tot een winterslaap in het knusse nest, en ook tijdens gure dagen in beweging blijven zou dus het geheim kunnen zijn van het vermijden van golf- en andere ellebogen. Beren hoeven geen gevallen bomen op te ruimen vooraleer het gras weer gaat groeien.